

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ, МОЛОДІ ТА СПОРТУ УКРАЇНИ
МАРИУПОЛЬСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ НАУКИ ТА ОСВІТИ

Збірник матеріалів
XV підсумкової науково-практичної конференції
викладачів

01 лютого 2013 року

За загальною редакцією
члена-кореспондента НАПН України, доктора політичних наук, професора,
К.В. Балабанова

МАРИУПОЛЬ – 2013

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ НАУКИ ТА ОСВІТИ: Збірник матеріалів XV підсумкової науково-практичної конференції викладачів МДУ / За заг. ред. К.В. Балабанова. – Маріуполь: МДУ, 2013. – 452 с.

Друкується за ухвалою вченої ради Маріупольського державного університету (протокол № 4 від 26.12.2012)

Редакційна колегія:

Голова – Балабанов К.В., доктор політичних наук, професор

Члени редколегії: Баймуратов М.О., д.ю.н., проф.; Безчотнікова С.В., д.філол.н., проф.;
Брігченко Г.І., д.е.н., проф.; Булатова О.В., к.е.н., проф.;
Бушаков В.А., д.філол.н., проф.; Волопшин Ю.О., д.ю.н., проф.;
Качинська Н.О., к.політ.н., доц.; Кіндзюк Б.В., д.геогр.н., проф.;
Коляда Ю.Є., д. ф-м.н., проф.; Косенко Ю.М., к.пед.н., проф.;
Ніколенко Л.М., к.ю.н., проф.; Оленіч Т.С., д.філос.н., проф.;
Пономарьова І.С., д.і.н., проф.; Почепцов Г.Г., д.філол.н., проф.;
Романцов В.М., д.і.н., проф.; Сабаш Ю.С., д.культурології, проф.;
Слюпинський Б.В., д.соц.н., проф.; Соколова І.В., д.пед.н., проф.;
Шепітько С.В., к.філол.н., проф.

Збірник містить матеріали XV підсумкової науково-практичної конференції викладачів МДУ, яка відбулася 01 лютого 2013 року в Маріупольському державному університеті.

У матеріалах висвітлені актуальні проблеми розвитку міжнародних відносин та зовнішньої політики, філософії та соціології, історії, економіки та менеджменту, права, літературознавства і культурології, філології, методики викладання, педагогіки та психології.

Видання адресоване науковцям, викладачам, аспірантам та студентам, а також усім, хто цікавиться сучасними проблемами науки та освіти.

*Редакція не несе відповідальності за авторський стиль праць,
опублікованих у збірнику*

ЗМІСТ	
ВИСТУП РЕКТОРА НА ПЛЕНАРНОМУ ЗАСІДАННІ	
Балабанов К.В. РОЗВИТОК ДИПЛОМАТИЧНИХ ВІДНОСИН УКРАЇНИ ТА РЕСПУБЛІКИ КІПР.....	11
СЕКЦІЯ	
АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ КОНСТИТУЦІЙНОГО, АДМІНІСТРАТИВНОГО ТА МІЖНАРОДНОГО ПРАВА	
Барегамян С.Х. ГАРАНТІЇ ЗАХИСТУ КОНСТИТУЦІЙНОГО ПРАВА НА ПРАЦЮ: ТЕОРЕТИЧНИЙ АСПЕКТ.....	14
Бойко Ю.В. РЕФОРМУВАННЯ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ В КОНТЕКСТІ ЄВРОПЕЙСЬКОЇ ІНТЕГРАЦІЇ.....	16
Василькова Є.А. ПРОБЛЕМИ ДЕРЖАВНОГО СУВЕРЕНІТЕТУ В СУЧАСНИХ УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ ТА РЕГІОНАЛІЗМУ.....	18
Годованик Є.В. СУЧАСНІ ПРОБЛЕМИ ВИЗНАЧЕННЯ ФУНКЦІЙ ТА ПОВНОВАЖЕНЬ РАДИ БЕЗПЕКИ ООН.....	20
Готца І.О. ОСОБЛИВОСТІ ПРАВОВОЇ ІНТЕГРАЦІЇ ТА УНІФІКАЦІЇ УКРАЇНСЬКОГО ЗАКОНОДАВСТВА ДО ПРАВА ЄС НА СУЧАСНОМУ ЕТАПІ.....	23
Квач С.С. КОНСТИТУЦІЯ В СИСТЕМІ ДЖЕРЕЛ МУНІЦИПАЛЬНОГО ПРАВА УКРАЇНИ.....	25
Князюк Б.В. ЭКОЛОГО-ПРАВОВОЙ МЕХАНИЗМ КАК ОСНОВА ПРАВОВОЙ ОХРАНЫ ЛЕСОВ.....	28
Мапегора Д.С. ІНФОРМАЦІЙНА ФУНКЦІЯ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ: ВИЗНАЧЕННЯ ПОНЯТТЯ ТА ЗМІСТ.....	29
Надежденко А.О. КОНСТИТУЦІЙНО-ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДЕРЖАВНОЇ ЕКОЛОГІЧНОЇ ПОЛІТИКИ СТАЛОГО РОЗВИТКУ.....	31
Свірський Б.М. ПОНЯТТЯ І ВИДИ ЗАПОБІГНИХ ЗАХОДІВ ЗА НОВИМ КПК – 2012 РОКУ.....	33
Северінова О.Б. ДО ВСЕСВІТНЬОГО ДНЯ ТОЛЕРАНТНОСТІ. ПІДСУМКИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ СТАНОВЛЕННЯ.....	35
Тихомірова Г.Є. ЩОДО СПОСОБІВ ІМПЛЕМЕНТАЦІЇ НОРМ ПРАВА ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ У ПРАВОВУ СИСТЕМУ РЕСПУБЛІКИ ГРЕЦІЯ.....	37
Хоббі Ю.С. ВНЕСОК МІЖНАРОДНИХ ОРГАНІЗАЦІЙ У БОРІТЬБУ З МОРСЬКИМ ПІРАТСТВОМ: ПРАВОВИЙ АСПЕКТ.....	40
Циклаури О.Б. ОКРЕМІ АСПЕКТИ НОРМАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ТРАНСКОРДОННОГО СПІВРОБІТНИЦТВА УКРАЇНИ.....	42
Черних Є.М. НЕПРИБУТКОВІСТЬ ЯК ВИЗНАЧАЛЬНА ОЗНАКА ГРОМАДСЬКОГО ОБ'ЄДНАННЯ.....	45
Шапошнікова С.В. ПРОБЛЕМЫ ЭКОЛОГИИ ПРОМЫШЛЕННОГО ГОРОДА.....	47
СЕКЦІЯ	
АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ЕКОНОМІКИ ТА ЕКОНОМІЧНОЇ БЕЗПЕКИ	
Горбашевська М.О. ОСОБЛИВОСТІ РОЗВИТКУ СВІТОВИХ ГАЛУЗЕВИХ РИНКІВ В СИСТЕМІ СВІТОВОГО ГОСПОДАРСТВА.....	49
Кислова Л.А. ТЕОРЕТИКО-МЕТОДИЧНІ ОСНОВИ ДОСЛІДЖЕННЯ МІЖНАРОДНОЇ ЕКОНОМІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ.....	51
Сиволлап Л.А. ФІНАНСОВО-ЕКОНОМІЧНА БЕЗПЕКА ПІДПРИЄМСТВА.....	53
Семкова Л.В. АНАЛІЗ РАЗВИТИЯ РЕГИОНОВ УКРАИНЫ В КОНТЕКСТЕ ОБЕСПЕЧЕНИЯ ФИНАНСОВО-ЭКОНОМИЧЕСКОЙ БЕЗОПАСНОСТИ.....	55
Ульянищук Н.С. АНАЛІЗ ПРОЦЕСІВ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ НА ПРОМИСЛОВИХ ПІДПРИЄМСТВАХ УКРАЇНИ.....	58
СЕКЦІЯ	
АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ СУЧАСНОГО МЕНЕДЖМЕНТУ ОРГАНІЗАЦІЙ	
Авлян О.Г. ДОСЛІДЖЕННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ ТУРИСТИЧНОГО ПІДПРИЄМСТВА ТА ЙОГО БРЕНДУ.....	61
Брітченко Г.І. ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ РЕКЛАМНОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ.....	62
Геращенко О.О. МІЖНАРОДНІ ГОТЕЛЬНІ МЕРЕЖІ: ФАКТОРИ ФОРМУВАННЯ ТА РОЗВИТКУ.....	63

4. Про місцеве самоврядування в Україні: Закон України від 21 травня 1997 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1997. - №24. – Ст. 170.
5. Барабашев Г.В., Шеремет К.Ф. Советское строительство: Учеб. – М., 1981. – 568 с.
6. Лукьянов А.И. Развитие законодательства о советских представительных органах власти (Некоторые вопросы истории и практики). – М., 1978. – С. 248
7. Дробуш І.В. функції органів місцевого самоврядування в Україні: Монографія. – К.: Ін-т держави і права ім. В.М. Корещького НАН України, 2003. – 244 с.
8. Золотогоров В.Г. Энциклопедический словарь по экономике. – Минск, 1997. – С. 449.
9. Про інформацію: Закон України від 2 жовтня 1992 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1992. - №48. – Ст. 650.
10. Про доступ до публічної інформації: Закон України від 13 січня 2011 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2011. – №32. – Ст. 314.

УДК 342.41:349.6(477)(043)

Надежденко А.О., старший викладач

КОНСТИТУЦІЙНО-ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДЕРЖАВНОЇ ЕКОЛОГІЧНОЇ ПОЛІТИКИ СТАЛОГО РОЗВИТКУ

На сьогодні захист навколишнього природного середовища є ключовим питанням не тільки політичного порядку денного, а й важливою екзистенціальною проблемою, яка існує на регіональному, національному, європейському та світовому рівнях.

Екологічна політика, з позиції правознавців, – це сукупність еколого-правових заходів, що регулюють суспільні відносини з приводу використання природного простору з метою: збереження безпечного для існування суспільства навколишнього природного середовища; захисту життя і здоров'я населення від негативного впливу, зумовленого забрудненням довкілля; охорони та раціонального використання і відтворення природних ресурсів.

Екологічна політика ґрунтується на екологічному законодавстві, яке забезпечує захист екологічних прав громадян і, безпосередньо, забезпечує реалізацію екологічної політики. Правові засади екологічної політики закладено в Конституції України. У суті екологічному аспекті Конституція є основою для формування екологічної політики і реалізації екологічної функції держави. На конституційному рівні закріплені обов'язки держави щодо охорони навколишнього природного середовища і забезпечення екологічної безпеки (ст. 16), прав власності на природні ресурси (ст. 13), права громадян на безпечне для життя і здоров'я довкілля та на відшкодування завданої порушенням цього права шкоди (ст. 50). Водночас Основний Закон покладає на кожного обов'язок не заподіювати шкоду природі та відшкодовувати завдані їй збитки (ст. 66). Ряд норм Конституції визначають основи діяльності й компетенцію державних органів у екологічній сфері (Верховної Ради України, Президента України, Кабінету Міністрів України), в тому числі шляхом прийняття ними відповідних нормативно-правових актів (статті 92, 106, 116 та ін.) [1]. Отже, норми Конституції України визначають права і свободи людини й громадянина, основи правової системи України, повноваження державних органів у сфері охорони навколишнього природного середовища. Саме ці конституційні положення виражають екологічну функцію української держави, яка реалізується шляхом проведення відповідної державної політики по управлінню якістю довкілля.

Формування державної екологічної політики починається з проголошення, формулювання та закріплення у праві основних принципів охорони навколишнього природного середовища.

Ці принципи зафіксовані у значній частині політико-правових документів, які становлять нормативно-політологічну базу державної ідеології та екологічної політики

України. Зокрема, у Декларації про державний суверенітет України від 16 липня 1990 року передбачено, що Україна дбає про екологічну безпеку громадян, про генофонд народу, його молодого покоління; Концепція національної безпеки України визначає екологічну сферу як складову національної безпеки та виділяє основні напрями державної політики України в галузі охорони довкілля, використання природних ресурсів та забезпечення екологічної безпеки. Також найважливіші суспільні відносини у сфері охорони довкілля в Україні встановлено такими нормативними актами: базовим в сфері охорони навколишнього природного середовища, раціонального та ефективного використання природних ресурсів та забезпечення екологічної безпеки Законом України «Про охорону навколишнього природного середовища» в редакції від 21 червня 2001 року № 2556-III; Лісовим кодексом України від 21 січня 1994 року № 3852-XII (в редакції Закону від 8 лютого 2006 року); Кодексом України про надра від 27 липня 1994 року № 132/94-ВР; Водним кодексом України від 6 червня 1995 року № 213/95-ВР; Земельним кодексом України від 25 жовтня 2001 року № 2768-III; Законом України «Про тваринний світ» від 13 грудня 2001 року № 2894-III; Законом України «Про природно-заповідний фонд України» від 16 червня 1992 року № 2456-XII; Законом України «Про охорону атмосферного повітря» від 16 жовтня 1992 року № 2707-XII (в новій редакції від 21 червня 2001 року); Законом України «Про забезпечення санітарного та епідемічного благополуччя населення» від 24 лютого 1994 р., № 4004-XII; Законом України «Про використання ядерної енергії та радіаційну безпеку» від 08.02.1995 р., № 39/95-ВР; Законом України «Про екологічну експертизу» від 9 лютого 1995 року № 45/95-ВР; Законом України «Про рослинний світ» від 10 квітня 1999 року № 591-XIV; Законом України «Про правовий режим надзвичайного стану» від 16.03.2000 р., № 1550-III; Законом України «Про основи національної безпеки України», який прийнятий в 2003 році; Законом України «Про екологічну мережу» від 24 червня 2004 року № 1864-IV [2] та іншими нормативно-правовими актами.

Саме Закон України «Про Основні засади (стратегію) державної екологічної політики на період до 2020 року» став законодавчою основою для затвердженій розпорядженням Кабінету Міністрів України від 25 травня 2011 року № 577-р. Національного плану дій з охорони навколишнього природного середовища на період 2011-2015 року [3], який визначив концептуальні підвалини формування та здійснення екологічної політики на державному рівні і впровадження відповідних механізмів державного управління протягом подальших років.

Тому, можна констатувати, що саме сьогодні державна екологічна політика починає наповнюватися реальним змістом.

Таким чином, можна констатувати, що за роки незалежного правотворення в Україні створено досить розвинене й розгалужене екологічне законодавство (англ. «Environmental legislation»), що за структурою становить ієрархічну систему нормативно-правових актів, які регулюють різноманітні суспільні відносини щодо охорони довкілля, раціонального використання природних ресурсів і забезпечення екологічної безпеки. Ці нормативно-правові акти різного регульовального рівня, різної юридичної сили, різних сфер застосування. Отже, тепер за періодом змістового наповнення екологічного законодавства України має початися етап його систематизації, тобто зведення нормативних актів у єдину, впорядковану сукупність, систему (а можливо і кодифікацію).

Тому, на наш погляд, магістральним напрямом подальшого удосконалення екологічного законодавства є його подальша кодифікація на основі прийняття Екологічного кодексу України. Екологічний кодекс перш за все повинен акцентувати увагу на тих сферах, де головним чином виникають екологічні проблеми (промисловість, сільське господарство, енергетика тощо), на забезпеченні екологічної безпеки населення, закріпленні загальних принципів користування всім природоутворюючим комплексом.

Література

1. Конституція України 1996 року // Відомості Верховної Ради України. — 1996. — № 30. — Ст. 141.
2. Правове регулювання відносин в сфері довкілля в Європейському союзі та в Україні / [Азментина О. Г., Андрущенко І. М., Биченко О. Ю, та ін.]; за заг. ред. В. Г. Дідика. — К: Державний департамент з питань адаптації законодавства, 2007. — 580 с.
3. Про затвердження Національного плану дій з охорони навколишнього природного середовища на 2011-2015 роки: розпорядження Кабінету Міністрів України від 25 травня 2011 № 577-р [Електронний ресурс] / Кабінет Міністрів України // веб-портал Міністерства екології та природних ресурсів України: Режим доступу: http://www.menr.gov.ua/media/files/Articles/News/NAP_23_02_2011.doc.

УДК 343.241(477)(043)

Свірський Б.М., к.ю.н, професор

ПОНЯТТЯ І ВИДИ ЗАПОБІЖНИХ ЗАХОДІВ ЗА НОВИМ КПК – 2012 РОКУ

Розвиток України як правової держави, міжнародні стандарти захисту прав і свобод людини вимагають вдосконалення правового регулювання практики обрання та застосування запобіжних заходів. Для цього КПК визначає обмежений перелік запобіжних заходів.

Запобіжні заходи – це заходи процесуального примусу, що застосовуються до підозрюваного, обвинуваченого, засудженого з метою забезпечення його належної процесуальної поведінки.

Особливості запобіжних заходів:

- їх застосування пов'язане з обмеженням конституційних прав і свобод людини;
- вони застосовуються тоді, коли особа що не визнана винною у вчиненні злочину, коли відповідно до засади презумпції невинуватості вона вважається невинуватою у вчиненні злочину;
- їх застосування можливо лише після внесення відповідних відомостей до Єдиного реєстру досудових розслідувань;
- для їх застосування необхідні докази, що підтверджують участь особи у вчиненні злочину;
- вони не є засобами доказування по кримінальній справі;
- одночасно до особи може бути взято лише один із визначених у КПК видів запобіжних заходів.

Слід зауважити, що всі види запобіжних заходів є тимчасовими за терміном свого застосування. За тривалістю застосування запобіжні заходи можна розділити на дві групи короткострокові та довгострокові. До короткострокового запобіжного заходу слід віднести затримання особи без ухвали слідчого судді, суду яке не може перевищувати сімдесят двох годин з моменту затримання, який визначається згідно з вимогами статті 209 КПК.

У той же час затримана без ухвали слідчого судді, суду особа не пізніше шістдесят годин з моменту затримання повинна бути звільнена або доставлена до суду для розгляду клопотання про обрання стосовно неї запобіжного заходу.

До довгострокових запобіжних заходів належать: 1) особисте зобов'язання; 2) особиста порука; 3) застава; 4) домашній арешт; 5) тримання під вартою.

Метою застосування запобіжного заходу є забезпечення виконання підозрюваним, обвинуваченим покладених на нього процесуальних обов'язків, а також запобігання спробам:

- 1) переховуватися від органів досудового розслідування та/або суду;
- 2) знищити, сховати або спотворити будь-яку із речей чи документів, які мають істотне значення для встановлення обставин кримінального правопорушення;